

Sommigen zullen zeggen dat Willibrord de held is van dit verhaal. Ik weet niet of ik het daarmee eens ben. Ik weet niet eens of ik Willibrord wel zo'n fijn persoon vind. Het duurde even voordat ik hem in levenden lijve zag. Toen het zover was, was dat een hele schok, kan ik je zeggen.

Ik ga je alles vertellen. Ook over Willibrord. Omdat ik dat heb beloofd. Omdat de waarheid moet worden verteld. Ik hou niks achter, dus het is heel goed mogelijk dat je schrikt. Misschien word je er zelfs een beetje verdrietig van. Toch denk ik dat het belangrijk is dat dit verhaal verteld wordt, dat iedereen die nog leeft het te horen krijgt, zodat het nooit meer zal gebeuren. Nooit meer, dat is lang, maar de tijd die achter ons ligt, is dat ook.

Ik zal niets achterhouden. Over Willibrord. Omdat alles met hem begon. Omdat daarna alles veranderde wat lang ervoor zo lang hetzelfde was geweest.

Voordat ik echt begin, nog even dit.

Zonder Ten had ik geen pen in mijn handen genomen. Hij deed dat wat verboden was. Hij zette de volgende stap. Ten zorgde ervoor dat er geschiedenis werd geschreven, dat dit verhaal zwart op wit kwam te staan. Niemand anders.

Uren heb ik naar hem geluisterd. Tot het laatste woord op zijn lippen stierf.

En nu zit ik achter mijn bureau. Aan de linkerkant van de tafel hangt een opklapbed. Daarboven is een schap. Er staan blikken op, erwten en ingemaakt fruit vooral. Als ik honger heb, trek ik er een open. De sleutel in het slot heb ik omgedraaid. De deur is dicht en blijft dicht. Ik zal pas naar buiten komen als alles op papier staat. Tot en met de laatste punt. Want dat heb ik hem beloofd.

Aan Ten, aan de Anderen en aan mezelf.

I

-

1.00102.007.010

Ten zat in een doos. Een exemplaar van dik karton. In zijn handen hield hij een stok waaraan hij een witte zakdoek had geknoot. Want hij kwam in vrede. Hij hoopte dat ze dat zouden snappen, als ze hem zouden zien. Waar dat ook zou zijn. Het doek wapperde flink, wat niet zo gek was, want het waaide hard. Hoge golven sloegen tegen zijn doos. Het was maar goed dat Ten hem met rollen plakband had ingetapet, anders was hij al lang naar de bodem gezonken. De tape zat er zo dik op dat het vreemde drijvende voertuig glom in de zon. Alleen was de zon al een tijdje verdwenen. Ze had zich verstopt achter een paar zwarte wolken en het leek alsof ze daar voor altijd zou blijven.

De rivier was steeds breder geworden, tot ze uitmondde in de zee. Ten zag geen gras meer. De kustlijn met haar zwarte kliffen had hij ver achter zich gelaten. De mensen op het strand hadden gezwaaid, en gesprongen. Uit pure angst, omdat Ten iets deed wat niet mocht. Wat hij deed, was zo verboden dat hij ervoor naar de Verrekening gestuurd kon worden. Hij kreeg er in ieder geval het Minteken voor.

Toch was hij gegaan. Ten was in de doos gestapt en weggevaaren. Of eigenlijk weggedreven, naar waar de zee hem wilde brengen. De golven waren hoog, de wind fel. Of hij het zou redden, wist hij niet.

Toch was dit het gelukkigste moment van zijn leven.

Vaak komen gelukkige momenten na ongelukkige momenten. Het ongelukkige moment vond een aantal weken daarvoor plaats, toen zijn ouders hadden verteld wat hij nu wist. En alles anders werd.

‘Ten, wij moeten even babbelen,’ had zijn vader op een avond gezegd.

Zijn ouders keken hem vanaf de andere kant van de tafel opgewonden aan. Het leek erop dat ze hem iets gingen vertellen dat helemaal niets met gebabbel te maken had, dacht Ten.

Zijn vader kuchte. Toen stond hij op en liep hij naar de boekenkast die aan de andere kant van de woonkamer stond. Van de bovenste plank, waar Ten onmogelijk bij kon, pakte hij een dik grijs boek.

HET GROTE NUMMERBOEK, DEEL II stond er in dikke zwarte letters op de voorkant.

Het was geen boek dat hij snel zou gaan lezen, want toen zijn vader het opensloeg, zag hij al gauw dat het niet eens plaatjes had. En dat niet alleen, de bladzijden stonden vooral vol nummers, honderden, duizenden ellenlange nummers.

‘Kijk, pagina 118. Daar sta jij,’ zei zijn vader plotseling. Hij drukte zijn wijsvinger op het midden van bladzijde.

Ten staarde naar de regel boven zijn nagel.

1.00102.007.010. Roepnaam: Ten. Zoon van Elf en Cinco.

‘Ik heb een nummer?’ zei Ten.

‘Je bént een nummer,’ antwoordde zijn vader trots. ‘Een heel mooi nummer. Genoemd naar de laatste twee cijfers van jouw code! Ten! Een Engels nummer. *Ten* betekent *tien*!’

Zijn vader glom als een van de appels uit de boomgaard bij de rivier, terwijl hij driftig door het boek begon te bladeren.

‘Iedereen van Eindeloos staat erin!’ sprak hij tegen Ten. ‘We zijn allemaal nummers! Kijk! Daar sta ik! Dat is mijn code!’

Zijn vinger schoot als een pijl naar een rij cijfers die onderaan een pagina stond.

15.81.9222.05. Cinco, las Ten.

‘Komt Cinco ook van de engelen?’ vroeg hij.

Zijn vader bekeek hem met een van zijn vertrouwde spottende glimlachjes. Maar zijn moeder keek bedrukt, alsof haar iets dwarszat.

‘Engelen? Engels. De taal die ze in Engeland spreken. Daar komt jouw nummer vandaan, Ten. Het mijne, Cinco, is Spaans. Dat is de taal die ze in Spanje spreken. Engeland en Spanje zijn andere landen. Heel andere landen dan Eindeloos. Dat zul je binnenkort wel horen.’

Ten keek op naar zijn vader. ‘Binnenkort? Echt binnenkort?’

Zijn vader knikte. En toen sprak hij bijna plechtig: ‘Het is zover.’

Ten rammelde zo hard met zijn vuisten op het tafelblad dat zijn moeder z’n handen greep en ‘Ssst!’ siste. Zijn moeder siste veel, omdat Ten te vaak te veel geluid maakte, zoals nu. Dit keer kon hij er echt niets aan doen. Hier had hij op gewacht.

Zo lang hij zich kon herinneren, hadden zijn ogen de andere kant van het water gezocht. De andere kant die hij nooit had kunnen vinden, die zo ver weg moest zijn dat het Eindeloos eindeloos maakte. Misschien heette zijn land daarom wel zo. Toch had Ten altijd op een of andere manier diep vanbinnen geweten dat er een andere kant moest zijn. Een wereld met andere landen, een grotere wereld dan waar hij nu in leefde.

Aan de ene kant was daar de zee waarover hij zo vaak vol verlan-

gen uitkeek, aan de andere kant lag zijn school, met daarachter de lange muur. De school was het verste punt van Eindeloos waar hij mocht komen. Een lange weg liep vanuit de stad naar het vierkante blok. De muur die achter de school lag en waar Ten slechts een glimp van kon opvangen, was verboden terrein. Waarom wist hij niet. Zijn vader en moeder wilden het hem niet vertellen.

Op een dag had zijn moeder hem aan de arm meegetrokken naar de badkamer. Daar had ze de kraan opengedraaid, wat vreemd was, want ze keek niet naar het water om. Ze waste haar handen niet en ze nam ook geen slok water. In plaats daarvan had ze zich voorovergebogen. ‘Ten,’ had ze gefluisterd. ‘Ten, luister naar me. Het is waar. Er zijn een heleboel andere landen. Meer dan je je kunt voorstellen. Maar ...’ En toen had ze een vinger over haar mond gelegd.

Ten beloofde haar dat hij er met niemand over zou praten. Er was ook nog niet veel dat hij had kunnen vertellen. Omdat het nog te vroeg was. Op een dag zou hij alles horen. Op een dag zou hij alles begrijpen. Dan zou hij weten wat daar was, achter de muur en achter de zon die ’s avonds de zee in zonk. Dat had zijn moeder hem beloofd. En aan die belofte had hij zich al die jaren vastgehouden.

Elke avond na het avondeten liep hij langs de rivier naar beneden. De waterstroom kronkelde de heuvel af en mondde onderaan uit in de Eindeloze. Daar, op het strand, zocht hij naar schelpen. Alleen de allergrootste nam hij mee. Ze waren grijswit aan de buitenkant en glimmend zalmroze aan de binnenkant. Ze pasten net in zijn hand. Als hij op zijn kamer was, hield hij er een tegen zijn oor en dan luisterde hij naar de verhalen die de zee hem te vertellen had. Het kon niet anders dan dat de verhalen van ver kwamen, want ze ruisten en fluisterden in zijn oor, zonder woorden, maar vol dromen

over landen en mensen die ergens moesten bestaan. Ten wilde niets liever dan ontdekken wat er achter de lijn van gouden licht lag. ’s Avonds keek hij vol verlangen naar de ragfijne streep op het water die de zon precies één lange seconde achterliet.

‘Welke landen zijn het dan?’ had hij op de badkamer nog aan zijn moeder gevraagd. ‘Vertel me meer.’

Maar zijn moeder had haar hoofd geschud. ‘Ze zijn zo ver weg, Ten. Ooit, op een dag, krijg jij te horen hoe de rest van de wereld in elkaar zit. Daarna zal je leven nooit meer hetzelfde zijn.’ Ze had de kraan dichtgedraaid. En toen was ze de badkamer uit gelopen. Ze liet hem achter met een hoofd vol vragen dat tevergeefs antwoorden zocht.

Hij keek van het nummerboek op naar zijn moeder. En zijn moeder keek naar hem. In haar handen hield ze een zakdoekje waar ze aan frummelde.

Ze had blonde haren en ogen die konden glinsteren als de zee in het zonlicht, al gebeurde dat maar zelden. Toen Ten nog wat kleiner was geweest, had hij gedacht dat er onder haar trui twee vleugels zaten, waarmee ze elk moment kon opvliegen. Omdat ze bij de lucht hoorde en niet bij dit stukje zwarte aarde.

‘Ik dacht altijd dat je Elf heette omdat je eruitziet als een elf,’ sprak Ten zacht. Het klonk stom nu hij het hardop zei.

‘Elfen bestaan niet, Ten. Dat moet je ondertussen toch wel weten! En dromen is nutteloos. Nummers dromen niet!’ Zijn vader trok zijn stropdas recht en keek hem strak aan.

‘Officieel ben ik nummer 99.003.130.111,’ zei zijn moeder, die iets wegslikte. ‘Afgkort is dat Elf.’

Ten zag hoe zijn vader opnieuw naar de boekenkast liep.

Het was een oude kast van donkerbruin glimmend hout, met tien lange schappen die vol stonden met grote, dikke boeken. Meerdere keren had Ten er een gepakt en opengeslagen. Elke keer hoopte hij spannende verhalen over verre landen te vinden, maar welk exemplaar hij ook pakte, ze stonden allemaal vol lange regels die hij niet begreep. Toch stond één zin in zijn geheugen gegrift. Dat kwam omdat elk boek in de kast ermee begon. Hij ging als volgt:

Dit boek is goedgekeurd door de Codering en geschikt voor elk genummerd wezen.

Plotseling dacht hij aan zijn juf Douze en zijn vriend Fjörtán. Zouden zij ook nummers zijn?

‘Kijk! Niks elfen. Daar staat je moeder!’

Zijn vader pakte een ander groot grijs boek. HET GROTE NUMMER-BOEK, DEEL I stond erop. Hij sloeg het open en hield de pagina vlak voor de neus van Ten.

De vinger van zijn vader wees naar een rij cijfers. 99.003.130.111, las Ten. Toen viel zijn oog op een andere kolom, aan de rechterkant van de bladzijde. De rij bestond dit keer niet uit nummers maar uit woorden. Op dezelfde hoogte als het nummer van zijn moeder las hij *Zorger-verpleegkundige*.

‘Waarom staat er *Zorger* achter jouw nummer?’ vroeg Ten.

‘Omdat dat het plan was. Het plan van de Codering,’ antwoordde zijn moeder zacht.

‘En de Codering heeft ook een plan voor jou!’ riep zijn vader uit. Hij wreef in zijn handen en pakte opnieuw *Het grote nummerboek, deel II*.

Je kon zien dat hij verschrikkelijk blij was dat hij het grote geheim aan zijn zoon kon verklappen.

Hij sloeg het open. Ook al stonden er honderden nummers onder elkaar, zijn vader pikte dat van Ten er meteen uit.

‘Wat is een anesthesist?’ vroeg Ten. Het woord stond net als bij zijn moeder achter *Zorger*. Anesthesist, las hij in gedachten. Het had iets koude en iets glibberigs, als een kikker die door je vingers glipt.

‘Een anesthesist verdooft mensen!’ antwoordde zijn vader trots. ‘Een prachtig beroep. Je zorgt ervoor dat mensen niets hoeven te voelen. Is dat niet geweldig? Je geeft onze inwoners een leven zonder pijn, zoals het hoort!’

‘Een anesthesist is een Zorger. Net als een verpleegkundige,’ legde zijn moeder uit. ‘Zorgers zijn heel belangrijk in Eindeloos. Zonder Zorgers zijn er zorgen. En zorgen, die willen we niet in Eindeloos!’

‘Maar ik wil helemaal geen mensen verdoven. Later, als ik groot ben, word ik ontdekkingsreiziger,’ zei Ten zacht.

‘Wat is dat?’ vroeg zijn moeder verbaasd.

Ten had vaak over dit moment nagedacht. Over hoe hij het zijn ouders zou vertellen, want op een dag zou hij gaan. Dat wist hij zeker. Hij zou lang wegblijven. Misschien wel voor altijd.

Hij ademde diep in en zei toen: ‘Ik wil naar de andere kant. Ik ga reizen en ik ga ontdekken. Dus dan ben ik een ontdekkingsreiziger. Zo noem ik het.’

‘Er bestaan helemaal geen ontdekkingsreizigers,’ riep zijn moeder uit.

‘Dat komt omdat er niks te ontdekken valt,’ sprak zijn vader bars. ‘Straks weet jij alles van alle andere landen, net als wij. Dan laat je het wel uit je hoofd om te gaan ontdekken. En als de Codering wil

dat jij anesthesist wordt, dan word je dat. Je mag blij zijn dat de Codering dit leven voor je heeft uitgerekend.'

'En als ik het niet wil?' fluisterde Ten zacht. 'Als ik het echt helemaal niet wil?'

'Tja, dan komen ze je halen,' zei zijn vader.

Ten keek zijn vader verschrikt aan.

'Luister, Ten,' sprak zijn moeder vlug. 'Misschien moet je even wennen aan het idee. Maar weet dat de Codering het beste met je voorheeft. En wij ook! Je hoeft niet te kiezen. De Codering kiest voor jou. Huis, baan, vrouw. Alles! Je hoeft nooit meer zelf te denken. Weet je wel hoe fijn dat is? Een hoofd zonder zorgen! Geen *zal ik dit of zal ik zo*, maar gewoon: *ik doe dit omdat het zo hoort!*'

'Een vrouw, voor mij? Ik ben vijftien!' riep Ten uit.

'Het zal vast een leuk meisje zijn, maar dat komt pas veel later,' zei zijn moeder vlug.

'En als ik het niet wil? Als ik alleen maar een boot wil om naar de andere kant te gaan?' vroeg hij nu met een dun stemmetje.

Zijn moeder had hem lang geleden over boten verteld. Een keer op het strand had ze een papier gevouwen. De vlakken haakten in elkaar. Er was ook een strook in het midden, in de vorm van een driehoek. Dat was het zeil, vertelde zijn moeder. Het zeil van een boot. 'Een boot?' had Ten gevraagd.

'Ze bestaan,' had zijn moeder gefluisterd. 'Ze bestaan.'

Maar toen was zijn vader gekomen. Snel had ze het papieren vaarttuigje losgelaten. Een grote golf verscheen. De krul sleurde het bootje mee naar de bodem.

'Ik zag het wel!' riep zijn vader, die kwam aanlopen. 'Boten zijn levensgevaarlijk. Haal het maar niet in je hoofd!'

Een week lang had zijn vader geen woord met zijn moeder gewisseld, en de sfeer was om te snijden geweest.

Ten keek vragend naar zijn moeder.

'Als jij geen anesthesist wordt, komen ze je halen,' hoorde hij zijn vader weer zeggen.

Zijn moeder beet op haar lip. Ze pakte Ten bij de schouders en keek hem diep in de ogen.

'Er komt een min voor je nummer te staan. En je krijgt het Minteken op je voorhoofd. Een zwarte streep die er nooit meer af kan,' sprak ze plotseling op strenge toon.

'En dan ben je niks meer waard,' zei zijn vader en zijn ogen glommen als brandende kooltjes.

'En dan komen ze je halen en ga je naar de Verrekening,' zei zijn moeder. Opnieuw slikte ze iets weg. Er lag een waterige was op haar ogen die Ten nooit eerder had gezien.

Zijn vader zag het ook. 'Elf!' siste hij.

'Wat is de Verrekening?' Ten trok zijn benen op in de fauteuil en keek naar zijn ouders. Ze zagen er ineens anders uit. Alsof er een akelig geheim in hen school dat ze tot nu toe altijd zorgvuldig voor hem verborgen hadden gehouden. Het was net als zijn wollen trui. Zijn enige trui, waaraan op een dag een losse draad had gezeten. Toen hij eraan trok, was er een gat in gekomen. Een gat met een draad eraan. Hij hoopte dat hij de wol in zijn trui kon verschuiven, zodat het gat kleiner leek. Maar het gat werd alleen maar groter. Het nieuws dat hij een nummer was, was net als dat eerste draadje. Er zouden nog veel meer onthullingen komen. Dat zag hij aan de strakke blik van zijn vader en de waterige ogen van zijn moeder.

'De Verrekening is een plek waar je niet wilt zijn,' sprak zijn vader

voor zich uit. Hij kneep in de knoop van zijn stropdas en keek naar Ten. ‘Luister. Op je geboortedag krijg je een code. Je ouders horen welk nummer je bent en wat je in dit leven gaat doen. In Eindelooz regelen we de dingen zo en dat doen we al eindelooz lang. Als je groter wordt, vertellen je ouders je dat je een nummer bent en wat je gaat doen in het leven. En dan begint je opleiding pas echt, om een waarachtig Eindeloozburger te worden. De Codering is er voor jou. Ze zorgt ervoor dat jouw leven op rolletjes verloopt.’

‘Zodat je je altijd gelukkig voelt,’ zei zijn moeder en ze snoot haar neus. ‘Dus word jij nou maar anesthesist, dan is er niets aan de hand.’ Ze sloeg de nummerboeken dicht en borg ze op in de kast. Toen draaide ze zich om. ‘Wie wil er een toetje?’

Na de pudding was Ten naar boven gegaan, naar zijn kamer met zijn sterrenhemel die straalde als hij het licht uitdeed.

Beneden hadden zijn vader en moeder de kast aangezet. De kast was een bruine kist met één knop aan de zijkant. Als je die indrukte, verscheen er op het vierkante glazen scherm aan de voorzijde een grijze sneeuwstorm. Behalve ’s avonds om acht uur. Dan was daar ineens een mannetje achter het glas, met donker haar en een bruine snor. Een half uur lang vertelde het mannetje over al het moois van Eindelooz. Soms draaide hij een extra krul in het uiteinde van zijn snor en dan leek het alsof hij een extra lach op zijn gezicht toverde.

Het mannetje met de snor kwam overal in Eindelooz. Dan stond hij op een klif aan zee en vertelde hij over de zwarte rotsformaties, of hij stond aan de rand van een eindelooze grasvlakte.

Soms keek Ten mee. Toch zag hij liever de sneeuwstorm. Waarom wist hij niet precies. Misschien omdat het mannetje ogen had die altijd hetzelfde stonden. Alsof iemand ze had opgepoetst. Zodat nie-

mand zou zien dat het mannetje eigenlijk helemaal niet vrolijk was.

Als de klok in de woonkamer half negen sloeg, krulde het mannetje nog een keer zijn snor, hij knipperde met zijn ogen en riep dan: ‘Een goedenacht en tot morgen!’ Daarna sneeuwde het opnieuw in de kast. Precies tien seconden, wist Ten. Want na de tiende tel verscheen *de man*.

De man paste maar net in de kast. Hij had een groot hoofd waar nog geen haar op groeide en kleine ogen. De man had geen snor waar hij lachjes in legde. Ten vond dat hij op een aardappel leek, een aardappel met twee krenten. Als de man verscheen, draaiden zijn ouders zich naar hem om en riepen ze in koor: ‘Naar bed, nu!’

Je kon zien dat de man geen goed nieuws te vertellen had. Hij loerde in de camera en prikte met zijn ogen door het scherm de huiskamer in. Zijn vader had wel eens gezegd dat de man vertelde over foute inwoners die niet thuishoorden in Eindelooz. Wat de man precies te zeggen had, kon Ten niet horen. Heel soms hoorde hij een kreet van zijn moeder, of riep zijn vader dat ‘het niet erger moest worden’. Maar meestal was het doodstil als de man in de kast was.

Ten lag diep onder de dekens en keek naar de sterren, die minder leken te stralen dan anders.

In zijn keel zat een brok die niet wegging. Het was alsof niets meer was wat het ooit was geweest. Alsof er een groot, diep gat was waar al zijn dromen in wegzakten.

De volgende dag keek Ten de klas rond. Hij keek naar Uno en Treize. Dat waren ook nummers met een code, net als hij. Toen gluurde hij naar zijn beste vriend Fjörtán, die naast hem zat. De laatste tijd zag hij er anders uit. In zijn ogen school een onrust die ook op

zijn huid terug te vinden was. Kleine pukkels op zijn voorhoofd en grotere onder zijn jukbeenderen. Kraters die op het punt van uitbarsten stonden.

‘Wat is er?’ fluisterde Fjörtán.

‘Weet jij iets van de Verrekening?’

‘Wat zeg je?’ fluisterde Fjörtán terug.

Ten pakte een blaadje uit zijn la en schreef het woord op.

De Verrekening.

‘Ten, vertel mij eens. Wat is zo belangrijk dat je het zwart op wit moet zetten?’

Hij keek op naar het strenge hoofd van juffrouw Douze.

‘Niets?’ probeerde Ten.

‘Niets? En wat is dit?’ Als een kat op een muis dook ze op het papiertje dat op de tafel van Fjörtán lag.

Juffrouw Douze had eigenlijk een heel lief gezicht. Ze had roze geverfde wangen en blonde pijpenkrullen. Toch kon ze heel vals kijken, zoals nu.

Toen ze het papiertje openvouwde, kneep ze haar ogen samen. Haar neusvleugels begonnen te trillen. Ze frommelde het tot een prop en stopte het in haar broekzak.

‘Na de les kom jij bij mij,’ sprak ze kil.

Ten kromp in elkaar. Als je bij juffrouw Douze moest komen, was er meestal iets aan de hand. Dan had je iets gedaan wat niet door de beugel kon. Het kon zijn dat hij voor een paar uur haar boekenkast werd. Hij zou zijn armen moeten uitstrekken en zij zou er een boek op leggen. Elk kwartier kwam er een bij. Ze zou pas stoppen bij een stapel van een stuk of tien. Het was een van haar favoriete straffen.

‘Ik kan het altijd zien aan mijn leerlingen,’ sprak juffrouw Douze

na de les en ze bekeek Ten van top tot teen. ‘En ik zie het aan jou. Jij hoort nu dus ook bij de grote club.’

‘Welke club?’ vroeg Ten.

‘Het grote grijze nummerboek, de code, je nummer, je weet wat je gaat worden, de Verrekening. Het is je verteld,’ antwoordde juffrouw Douze op een lopendebandtoon. ‘Je begrijpt dat je er tegen niemand iets over mag zeggen?’ Ze leunde in haar bureaustoel naar achteren en keek Ten met kleine oogjes aan.

‘Waarom niet?’ zei Ten.

‘Omdat wij daar in Eindeloos niet over spreken. De Codering heeft de dingen geregeld zoals ze zijn geregeld. Als we over ons leven gaan praten, gaan we er alleen maar dingen van vinden, en als we er dingen van vinden, dan krijgen we allemaal meningen. En dan wordt het dus een rommeltje. Begrijp je dat?’ vroeg ze met een uitroepteken in haar stem.

Ten schudde zijn hoofd.

‘Dan doe je maar alsof je het begrijpt! Ik snap trouwens niet dat je ouders je niets hebben verteld. Vooral jouw ouders ... die moeten toch beter weten. Maar goed, jij houdt je mond over alles wat je weet. Vroeg of laat hoort ieder kind in deze klas van de Verrekening en andere zaken. Of je het nu leuk vindt of niet, zo gaan de dingen. Je kunt gaan.’

Ze knikte naar de deur.

‘Juffrouw Douze,’ zei Ten toen hij op de drempel stond.

Hij draaide zich om en keek zijn juf strak aan. Hij had juffrouw Douze nog nooit iets gevraagd. Niemand vroeg juffrouw Douze iets, omdat elke vraag haar er een te veel was. Als je vinger de lucht in ging, keek ze je met vlamme ogen aan en siste ze dat je je mond

moest houden. Dan zei ze dat je alleen maar hoefde te luisteren. Dit keer kon Ten zijn mond niet houden. Hij moest het weten.

‘Stond er bij uw code dat u juf moest worden?’

Een seconde keek juffrouw Douze hem met open mond aan. En toen knikte ze.

‘Ja,’ antwoordde ze zacht.

‘En wilde u juf worden?’ fluisterde Ten terug.

Juffrouw Douze zuchtte diep. Ze liep naar het raam. Een moment keek ze verlangend naar het rozenperkje achter het glas. Ten wist dat ze de planten regelmatig water gaf. Een keer zag hij haar gezicht naar de rozen buigen. Toen had het net geleken alsof ze iets tegen een bloem fluisterde.

‘Ik wilde imker worden,’ sprak ze voor zich uit. ‘Een imker werkt samen met de bijen. Bijen zijn zo dienstbaar, ze werken zo hard, ze geven hun leven ervoor op. De bij is het belangrijkste dier in de natuur en niemand die hem ziet.’

Ze knipperde een paar keer met haar ogen. Toen schudde ze haar hoofd en draaide ze zich in een ruk om.

‘Wat een geklets allemaal. Hup, naar huis jij!’

Ten rende naar de deur.

‘Nog één ding!’ hoorde hij haar roepen. ‘We moeten de zaken goed gescheiden houden. Dit was de laatste dag bij mij! Morgen ga je samen met Fjörtán over.’

Ten draaide zich om. Hij wilde op haar afrennen om haar vast te houden, zoals hij soms zijn moeder vasthield. Ze zag er alleen zo vreemd uit, met haar natte ogen en haar op elkaar geperste lippen, dat hij stokstijf bleef staan.

‘Dank u wel,’ zei hij toen maar.

‘Eigenlijk zijn wij ook net bijen. We werken ons dood voor een pot honing die we zelf niet eten,’ mompelde juffrouw Douze, terwijl ze wat proefwerken in haar tas stopte.

Ze wierp nog een laatste blik op Ten.

‘Niets zal meer hetzelfde voor je zijn, Ten. Het ga je goed.’

Toen Ten buitenkwam, lag het schoolplein er verlaten bij. Hij keek naar de bovenste verdieping, die met zwarte rolluiken van de buitenwereld was afgeschermd. Niemand wist precies wat zich op de derde etage afspeelde. Totdat je overging. Dan mocht je via de stalen toegangspoort naar boven.

Ten kreeg zelf les op de tweede verdieping. Hij had al heel wat leerlingen uit de klas van juffrouw Douze over zien gaan.

De eerste paar dagen renden ze naar hun nieuwe lokaal. Maar daarna wierpen ze verlangend een blik op het oude klaslokaal van Douze, alsof ze iets zochten dat ze waren vergeten. Daarna sjokten ze verder de trappen op. En dan, na een aantal weken of maanden, leken ze voor altijd te zijn verdwenen. Dan kwamen er weer andere leerlingen die over mochten, en dan gebeurde precies hetzelfde. Ten zag hen de trappen op stuiven, op weg naar de derde. Maar het verlangen in hun ogen doofde gauw. Zelfs hun stappen klonken dof.

Hoe het precies zat, wist Ten niet. Jaarlingen lieten zich niet zo vaak zien.

Hij hoopte dat hij zo snel mogelijk alles te weten zou komen over de andere landen. Nog steeds wilde hij zo snel mogelijk aan zijn reis beginnen. Er moest toch ergens nog iets te ontdekken zijn.

Toen Ten thuiskwam, lag er naast een kop thee een brief.

Zijn moeder vertelde dat juffrouw Douze had gebeld en dat het

nu officieel was. Ten ging over.

‘Vanaf morgen bent je een Jaarling,’ zei zijn moeder. Ze knikte naar het vel papier.

‘Wat is dat?’ zei Ten.

‘Jouw eerste jaar in opleiding. Een goed nummer word je niet zomaar. Als je trouw wilt zijn aan je code, zul je veel moeten weten. Vanaf morgen krijg je heel veel te horen.’

Ten zag hoe ze uit de la een mesje pakte. Haar hand werd een vuist waaruit glimmend staal stak. Daarna pakte ze een aardappel en begon ze driftig te schillen.

Het leek erop dat de brief al een tijd in huis lag, want dit was de eerste regel:

Belangrijk: Deze brief dient door uw kind gelezen te worden een dag voordat hij overgaat.

Beste Ten,

Je gaat over. Gefeliciteerd. Vanaf nu mag jij jezelf officieel een Jaarling noemen. Een Jaarling leert veel. Dat zal niet altijd gemakkelijk gaan. Maar weet dat gemak het nummer niet dient. De beproevingen die jij op je pad zult vinden, zullen je sterker maken. Ze zorgen ervoor dat jij over een jaar trouw zult zweren aan je code. Vol trots zul je deelnemen aan de parade en vol trots zal de Codering naar je kijken. De Codering zal voor je klappen, wanneer jij over een jaar je Plan ontvangt. En de Codering zal je blijven volgen, omdat zij wil dat je slaagt.

De Codering begrijpt dat je ouders tot nu toe heel belangrijk zijn geweest in je leven. Vanaf nu zal de Codering een stuk van hun zorg overnemen. Dat betekent dat je vanaf morgen je avondeten zult nuttigen onder toezicht van je Jaarlingmentor. Een Jaarlingmentor is een leerling die al trouw heeft gezworen aan zijn of haar code. Om vijf voor acht brengt het vervoer je terug naar huis, waar jij en je ouders een samenzijn hebben van maximaal een uur en vijf minuten. De volgende dag ontbijten alle Jaarlingen in een aparte aula. Daarna starten de lessen. De Codering verwacht van jou honderd procent inzet.

Uiteraard verwelkomen wij jou op je eerste dag uiterst hartelijk! Er staat een heerlijk ontbijt voor je klaar met Eindelozechtjes ...

Eindelozechtjes ... dat was lang geleden! Eindelozechtjes waren de heerlijkste boterbroodjes van de wereld, dat kon gewoon niet anders! Ten kreeg de achtvormige broodjes maar één keer per jaar en dat was op de Dag Buiten De Tijd, de dag dat iedere inwoner van Eindelooos feestvierde. Wat er precies gevierd werd, wist Ten niet. Het was in ieder geval de enige dag dat zijn vader en moeder onrustig rondliepen, alleen maar omdat ze niet hoefden te werken.

‘Ik krijg Eindelozechtjes!’ riep Ten tegen zijn moeder.

‘Au!’

Hij zag hoe de punt van het mesje in haar wijsvinger sneed.

‘Ik ben bezig!’ riep ze boos, terwijl ze haar hand tegen haar mond hield.

‘Sorry, doet het pijn?’ vroeg Ten zacht.

Zijn moeder zei niets en pakte een nieuwe aardappel.

Ten keek opnieuw naar de brief. Hij zou laat thuis zijn. En als hij thuis was, dan was hij bij zijn ouders van vijf voor acht tot negen uur.

‘Kan ik nog wel na het avondeten naar zee?’

Hij keek naar de rug van zijn moeder. De wandeling naar zee was het hoogtepunt van elke dag. De oceaan met haar gouden lijn gaf hem iets wat niemand hem kon geven. Een diep verlangen naar een onzichtbare toekomst.

Ten zag hoe ze zes aardappelen in een pan deed, een keukenkast opende en drie borden pakte.

Eigenlijk bestond zijn hele leven uit cijfers, dacht hij ineens.

‘Je moet maar even niet aan de zee denken,’ antwoordde zijn moeder zacht, zonder zich om te draaien.

‘Ik denk dat ik een brief aan de Codering ga schrijven,’ zei Ten na een korte stilte. ‘Welke mensen werken er eigenlijk? Is er ook een baas?’

Nu draaide zijn moeder zich om. ‘Een brief schrijven?’

‘Misschien kunnen ze het grote grijze nummerboek aanpassen? Misschien kunnen ze een sticker plakken over dat verdovingswerk dat ik moet doen en *Ontdekkingsreiziger* bij mijn nummer schrijven.’

Zijn moeder begon te lachen. Het klonk schril. ‘De Codering weet wat voor jou het beste is, Ten! En trouwens, er valt niets meer te ontdekken. Dit is het. Je bent een nummer. Je leeft je leven en dan ga je terug naar de Oneindigheid.’

‘De Oneindigheid?’

‘Natuurlijk! Waar moet je anders naartoe? Naar het begin kun je niet meer, daar ben je net geweest. Als je codeklaar bent, ga je naar

de Oneindigheid, zo simpel is het.’

‘En wat gebeurt er dan? Als ik naar de Oneindigheid ga?’ vroeg Ten.

‘Dat weet niemand,’ zei zijn moeder. ‘Sommigen zeggen dat alles dan weer opnieuw begint. Anderen zeggen dat het klaar is. Niemand weet het precies.’

Ten dacht even na.

‘Voordat ik terugga naar de Oneindigheid, wil ik ontdekkingsreiziger zijn geweest,’ zei hij toen.

‘Ten!’ Ze draaide zich om en liep naar de tafel. Toen ze voor hem stond, zette ze haar handen op het blad. Boos keek ze hem aan. Tussen haar wenkbrauwen zaten ineens twee diepe streepjes. Plotseling leek ze echt op nummer elf.

‘Je vader heeft heel veel geduld met je gehad. Ik heb je zo lang mogelijk proberen te sparen. Maar nu moet je luisteren en doen wat er van je wordt gevraagd. Of wil je naar de Verrekening?’

Ten zei niets.

‘Dat dacht ik al. En nu hup, naar boven. Ik roep je als ik klaar ben.’

Ze pakte een stronk broccoli en begon eraan te plukken.

Ten lag op zijn bed. Hij keek naar de sterren op het plafond zonder ze echt te zien en dacht na. Over de afgelopen vierentwintig uur. Over juffrouw Douze, die eventjes heel lief had geleken toen ze over de bijen sprak en daarna weer in een draak veranderde. En over zijn moeder, die haar nummer tussen haar wenkbrauwen had staan. Het leek alsof er iets van hen was afgepakt, dacht Ten.